

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/35/2016
Identifikačné číslo spisu: 3014200149
Dátum vydania rozhodnutia: 18.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3014200149.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Soni Langovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcov: 1/ J. U., S., 2/ N. J., S., obaja zastúpení: A3 advokátska kancelária, s.r.o., Partizánska 25, Trenčín, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky, Hviezdoslavova 3, Trenčín, za účasti: DENOR, s.r.o., IČO: 36 759 716, Legionárska 636/25, Trenčín, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OVBP 2013-24/262-2/Pa zo dňa 22. novembra 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/29/2014-100 zo dňa 30. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/29/2014-100 zo dňa 30. marca 2016 p o t v r d z u j e.

Žalobcom 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Ďalšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OVBP 2013-24/262-2/Pa zo dňa 22. novembra 2013, ktorým bolo potvrdené prvostupňové územné rozhodnutie o umiestnení stavby „Novostavba polyfunkčného objektu Marmaris“, ktoré vydalo Mesto Trenčín ako stavebný úrad dňa 15.07.2013 pod č. ÚSŽPDI-448/1679/2013/3/Mi na pozemkoch parc. č. 748/1, 748/2, 748/3, 748/4, 748/5, 748/6, 748/7, 756/1, 756/6, 756/30, 756/31, 3307/1, 3307/2, 3263/1, 769/1, 771/4 v k.ú. W. pre navrhovateľa DENOR, s.r.o. (ďalšieho účastníka v tomto súdnom preskúmovacom konaní).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne vysporiadal s jednotlivými námietkami žalobcov a vyhodnotil ich ako nedôvodné. Krajský súd okrem iného uviedol, že ustanovenie § 39a

zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“) upravuje, čo má obsahovať územné rozhodnutie. Podľa uvedeného rozhodnutia sa rozhodnutím o umiestnení stavby určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. V podmienkach na umiestnenie stavby sa určujú požiadavky na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie, na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na sieť technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch, vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti, vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov. Otázka riešenia odstránenia stavieb na stavebnom pozemku, ktorého sa územné rozhodnutie týka teda nemusí byť obsahom územného rozhodnutia. Predmetná stavba polyfunkčného domu je v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou Mesta Trenčín, územie je určené pre rozvoj a využitie nešpecifikovanou komerčnou vybavenosťou s výškovým obmedzením štyroch nadzemných podlaží, pričom umiestňovaná stavba tieto podmienky spĺňa.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia včas odvolanie a navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zmenil, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si na náhradu uplatnili trovy konania. V dôvodoch uviedli, že napadnuté územné rozhodnutie je v poradí tretím rozhodnutím, ktorým žalovaný pochybil v jeho obsahu, pri doručovaní, nesprávne aplikoval právne predpisy a nesprávne posúdil jestvujúce skutočnosti, čo má za následok opätovné porušovanie základných ústavných práv žalobcov 1/ a 2/ garantujúcich rovnosť účastníkov konania, ako aj nedotknuteľnosť ich vlastníctva.

Žalobcovia sa nestotožnili s názorom súdu, že dodatočným doručením grafickej prílohy k rozhodnutiu došlo k odstráneniu pochybenia a tým ku konvalidácii procesného postupu žalovaného v napadnutom konaní. Krajskému súdu zrejme unikla skutočnosť, že k dodatočnému doručeniu prílohy došlo až dňa 02.05.2014, teda po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a dokonca až po podaní správnej žaloby, čím došlo k diskriminácii žalobcov, porušením rovnosti účastníkov konania.

V tejto súvislosti žalobcovia nepovažujú argumentáciu súdu prvého stupňa pri odôvodňovaní viacerých námietok žalobcov poukazom na grafickú prílohu za správnu a dostatočnú. Najmä, pokiaľ ide o vytýkanú zmatečnosť rozhodnutia týkajúcu sa počtu parkovacích miest, kde sú v písomnom texte uvedené viaceré nezhodné údaje, ktorých nejasnosť podľa rozhodnutia súdu prvého stupňa odstraňuje práve nedoručená grafická príloha. V potvrdenom Územnom rozhodnutí na štvrtej strane v časti SO 306 je uvedené, že cit. „Postačujúci počet parkovísk podľa STN 736110 je 6 ks.“ Ďalej sa píše, že cit. „Podľa prepočtu parkovacích miest je počet jestvujúcich parkovísk 11 ks postačujúci.“ Pri SO 307 je však uvedené, že cit. „Potrebný počet parkovacích miest je 15, navrhuje sa 19 z toho jedno pre imobilných.“ Krajský súd však dôvodí, že parkovacích miest je 21, čo je zrejme z grafickej prílohy.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Pri vydaní rozhodnutia musia vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, pričom rozhodnutie musí obsahovať predpísané náležitosti. Uvedené povinnosti sú náplňou a zmyslom existencie správnych orgánov. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne, bez zbytočného zaťažovania účastníkov a iných osôb, čo žalovaný stavebný úrad neurobil a zanedbal. Svojím nedôsledným konaním spôsobil situáciu vedúcu k súdnej sporu, v dôsledku čoho vznikli žalobcom ďalšie finančné náklady a škody. Do podania žaloby nespĺňalo napadnuté územné rozhodnutie zákonom uložené obsahové náležitosti, keď mu chýbal overený situačný náčrt so zakreslením predmetu územného rozhodnutia podľa § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z.z. v

platnom znení. Podľa názoru žalobcov nie je možné, aby vzniknuté chyby či nejasnosti v obsahu rozhodnutia dohľadávali účastníci správneho konania svojpomocne a v iných súvisiacich dokumentoch.

Žalobcom bola týmto zmarená možnosť posúdiť základné podmienky umiestnenia stavby polyfunkčného objektu, ako aj stavebných objektov prípojky vody, kanalizácie, plynu, NN, slaboprúdu, či prekládky osvetlenia. Popisná časť napadnutého rozhodnutia nebola spôsobilá vytvoriť ucelený obraz o umiestnení popísaných objektov a ich vplyvu na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov.

Žalobcovia nesúhlasia s umiestnením stavby na hranici pozemku. Uvedenú námietku uviedli od samotného začiatku správneho konania. V zmysle § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. musia vzájomné odstupy stavieb spĺňať požiadavky urbanistické, architektonické, životného prostredia, hygienické, veterinárne, ochrany povrchových a podzemných vôd, ochrany pamiatok, požiarnej bezpečnosti, civilnej ochrany, požiadavky na denné osvetlenie a preslnenie a na zachovanie pohody bývania. Odstupy musia umožňovať údržbu stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia. Stavbu možno umiestniť na hranici pozemku, len ak jej umiestnením nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku na určený účel. Podľa ods. 3, § 6 uvedenej vyhlášky ak rodinné domy vytvárajú medzi sebou voľný priestor vzdialenosť medzi nimi nesmie byť menšia ako 7 metrov. Aktuálny stav, na dotknutých pozemkoch je taký, že medzi domom žalobcov a domom stojacim na pozemku 748/1 je vytvorené voľné priestranstvo, ktoré umožňuje umiestnenie prípadnej novej výstavby s dodržaním zákonných rozstupov, najmä s ohľadom na rozlohu pozemku 748/1 a jeho rovnosť. Túto skutočnosť radikálne zmení prípadné povolenie stavebného zámeru spoločnosti DENOR, spol. s r.o., vybudovať polyfunkčný dom na hranici pozemkov pevne spojený svojou stenou so stenou 60 rokov starého rodinného domu žalobcov.

Žalobcovia majú za to, že napadnuté rozhodnutie nedostatočne posúdilo podmienky technických požiadaviek na výstavbu definovaných v § 6 vyhlášky č.532/2002 Z.z., keď umožnilo umiestnenie stavby na hranici pozemku v rozpore s citovaným právnym predpisom. Umiestnením novostavby vznikne medzi dvoma rodinnými domami polyfunkčný objekt, pevne s nimi spojený, ktorého prevádzka komerčných nebytových priestorov a zariadení v prvom nadzemnom podlaží bude rušiť pokojné rodinné bývanie žalobcov. Ponechanie umiestnenia objektu na hranici pozemku je v rozpore so zákonnou požiadavkou na zachovanie pohody bývania. Stavba vôbec nezapadá do daného územia a už vôbec nejde o nejaké súrodé územie s radovou zástavbou. Podľa grafickej prílohy ani nerešpektuje pôvodnú líniu z S. ulice.

Umiestnenie stavby musí zodpovedať požiadavkám na zachovanie pohody bývania (§ 4 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z.z.). Žalobcovia majú dôvodnú obavu, že zrealizovaním výstavby, ale aj vlastnou stavebnou činnosťou dôjde k poškodeniu objektu ich rodinného domu. Realnosť tejto obavy potvrdzuje i osobná skúsenosť s vlastníkami parc.č. 748/2, ktorí ani po opakovanej výzve a vykonanom štátnom stavebnom dohľade neodstránili zistené nedostatky na oplotení stojacom na hranici ich pozemkov.

Schváleným umiestnením stavby je porušené základné právo žalobcov na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života upraveným v čl. 9 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva na priaznivé životné prostredie upravené v čl. 44 Ústavy SR.

III.

Žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol, aby senát odvolacieho súdu napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. V dôvodoch uviedol, že v podanom odvolaní okrem námietky nedoručenia grafickej prílohy spolu s doručením územného rozhodnutia a spochybnenia počtu parkovacích miest pre motorové vozidlá neuvádzajú žiadne konkrétne údaje, v ktorých by spochybnili postup žalovaného v správnom konaní.

Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že návrh na vydanie územného rozhodnutia bol navrhovateľom

predložený a v konaní prvostupňového orgánu doplnený o náležitosti predpísané podľa § 3 vyhlášky č. 453/2000 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona. Navrhovateľom predložený návrh obsahoval o.i. situačný výkres súčasného stavu územia na podklade katastrálnej mapy so zakreslením predmetu územného rozhodnutia a jeho polohy s vyznačením väzieb na okolie. Tento situačný výkres tvorí súčasť nielen územného rozhodnutia, ale je aj súčasťou dokumentácie pre územné rozhodnutie vypracovanej oprávnenou osobou - projektantom. Pozmenená dokumentácia pre územné rozhodnutie bola predmetom územného konania. Účastníci územného konania, a teda aj žalobcovia, boli o tomto pozmenenom (novom) návrhu z hľadiska zmeny dokumentácie pre územné rozhodnutie upovedomení v územnom konaní, ktoré oznámil prvostupňový orgán účastníkom konania a dotknutým orgánom podľa § 36 zákona č. 50/1976 Zb. dňa 07.02.2013 a 20.05.2013. Dal účastníkom konania možnosť oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, a teda postupoval tiež v súlade s § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Podat', pozmeniť, doplniť či vziať návrh späť, je dispozičné právo účastníka konania - navrhovateľa, ktoré vyplýva z § 18 Správneho poriadku. Podmienkou je hlavne to, aby o zmenách, resp. doplnení návrhu, boli účastníci konania upovedomení a mohli sa k dôkaznému materiálu vyjadriť, uplatniť námietky tak, ako je upravené v ustanovení § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Odstavné a parkovacie plochy sú riešené v tejto dokumentácii podľa STN 73 6110 Z1. Podľa dokumentácie pre územné rozhodnutie je navrhnutých 14+2+5 parkovacích miest. Predpísaný počet parkovacích miest je minimálnym počtom, ktorý vychádza z výpočtu podľa STN 73 6110 Z1 a ich počet nesmie byť nižší. Navrhovateľ v návrhu umiestnil 21 parkovacích miest. Pre využitie zastupiteľnosti je možné na základe výpočtu upraviť počet parkovacích odstavňových miest na počet denný 9,36 a počet nočný 6,38. Počet parkovacích miest na základe dokumentácie pre územné rozhodnutie je v rozmedzí od 17 do 21 odstavňových miest. Počet 21 miest je riešený v dokumentácii a vyznačený tiež v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Územné rozhodnutie o umiestnení predmetnej stavby vydané prvostupňovým orgánom, ktoré bolo predložené v odvolacom konaní žalovanému spolu s administratívnym spisom na vec sa vzťahujúcim, obsahovalo grafickú prílohu s náležitosťami podľa § 39a zákona č. 50/1976 Zb. a § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z.z. Žalovaný nemal vedomosť o tom, že žalobcom nebolo doručené územné rozhodnutie aj s grafickou prílohou. Nedostatok namietaný žalobcami bol neodkladne prvostupňovým orgánom odstránený dodatočným doručením overenej grafickej prílohy územného rozhodnutia účastníkom konania. Podmienky umiestnenia stavby sú jednoznačne určené vo výrokovvej časti predmetného územného rozhodnutia a sú tiež obsahom dokumentácie pre územné rozhodnutie, ktorá je doložená v administratívnom spise na vec sa vzťahujúcom.

Žalobcovia v územnom konaní mali možnosť oboznámiť sa s predloženým návrhom na vydanie predmetného územného rozhodnutia a s dokumentáciou pre územné rozhodnutie, ktorá v potrebnom rozsahu dokumentuje podmienky umiestnenia navrhovanej stavby, a preto tvrdenie, že nedoručením grafickej prílohy spolu s územným rozhodnutím, bola zmarená možnosť posúdiť základné podmienky umiestnenia navrhovanej stavby ako aj stavebných objektov, je nedôvodné.

Umiestnenie stavby z hľadiska ustanovení § 4 a 6 vyhlášky č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na stavby a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, týmto požiadavkám vyhovuje. Návrh bol doložený súhlasnými záväznými stanoviskami dotknutých orgánov spolupôsobiacich v územnom konaní. Umiestnenie stavby z hľadiska súladu s platnou územnoplánovacou dokumentáciou mesta posúdil prvostupňový orgán podľa § 37 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. Pri posudzovaní subsidiárne vychádzal aj zo súhlasného stanoviska architekta mesta. Z platnej územnoplánovacej dokumentácie nevyplývajú žiadne požiadavky na budovanie nových koridorov pre technickú infraštruktúru územia, ktorej realizácia by si vyžadovala umiestnenie na stavebnom pozemku určenom územným rozhodnutím. V riešenom území je technická infraštruktúra vybudovaná v Legionárskej ulici, ako aj v časti zo strany nákupného strediska Družba. Výbudovanie nových koridorov pre technickú infraštruktúru v tomto priestore nie je územným plánom mesta navrhované.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu odvolací súd zistil, že Mesto Trenčín ako prvostupňový správny orgán vo veci opakovane (celkovo trikrát) rozhodoval, keď dňa 10.02.2010 vydal územné rozhodnutie pod č. SpSÚ 1381/2009-004/Lg, MsÚ 101873/2009, ktoré rozhodnutie na odvolanie žalobcov žalovaný (predtým Krajský stavebný úrad v Trenčíne) svojím rozhodnutím zo dňa 13.07.2010, č. KSÚ 2010-545/2872-2/Pa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Mesto Trenčín v poradí druhým rozhodnutím zo dňa 14.02.2011, č. SpSÚ 1381/2010-008/Lg.Šb, MsÚ 101873/2009 vydalo územné rozhodnutie, ktoré na odvolanie žalobcov žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 03.11.2011, č. KSÚ 2011-706/2448-3/Pa zmenil, avšak rozhodnutie žalovaného bolo z podnetu žalobcov zrušené Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky v konaní mimo odvolacieho konania podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutím zo dňa 10.05.2012, č. 2028/2012/SVBP/22355, v dôsledku čoho žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 20.07.2012, č. KSÚ 2012-628/2051-1/Pa následne zrušil rozhodnutie Mesta Trenčín (v poradí druhé rozhodnutie). Mesto Trenčín dňa 15.07.2013, č. ÚSŽPDI-448/1679/2013/3/Mi vydalo v poradí tretie územné rozhodnutie, ktoré na odvolanie žalobcov bolo potvrdené žalobou napadnutým (v záhlaví tohto rozsudku uvedeným) rozhodnutím žalovaného, pričom zákonnosť tohto rozhodnutia vyslovilo i Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, ktoré listom zo dňa 11.08.2014, č. 07667/2014/B621-SV/Gr oznámilo žalobcom, že podnetom napadnuté rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v rozpore so zákonom a nie je dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku.

Predmetom konania v danej veci je preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 22.11.2013, č. OVBP 2013-24/262-2/Pa, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie žalobcov 1/ a 2/ zamietol a potvrdil územné rozhodnutie o umiestnení stavby „Novostavba polyfunkčného objektu Marmaris“, ktoré vydalo Mesto Trenčín so sídlom Mierové nám. 2, Trenčín ako stavebný úrad dňa 15.07.2013 pod č. ÚSŽPDI-448/1679/2013/3/Mi na pozemkoch parc. č. 748/1, 748/2, 748/3, 748/4, 748/5, 748/6, 748/7, 756/1, 756/6, 756/30, 756/31, 3307/1, 3307/2, 3263/1, 769/1, 771/4 v k.ú. W. pre navrhovateľa DENOR, s.r.o.

Podľa § 39a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,

- b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 4 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. umiestnením stavby a jej užívaním nesmie byť zaťažené okolie nad prípustnú mieru a ohrozovaná bezpečnosť a plynulosť prevádzky na príslušných pozemných komunikáciách. Umiestnenie stavby musí zodpovedať urbanistickému a architektonickému charakteru prostredia a požiadavkám na zachovanie pohody bývania.

Podľa § 6 ods. 1 vyhlášky č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška č. 532/2002 Z.z.“) vzájomné odstupy stavieb musia spĺňať požiadavky urbanistické, architektonické, životného prostredia, hygienické, veterinárne, ochrany povrchových a podzemných vôd, ochrany pamiatok, požiarnej bezpečnosti, civilnej ochrany, požiadavky na denné osvetlenie a preslnenie a na zachovanie pohody bývania. Odstupy musia umožňovať údržbu stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia.

Podľa § 6 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. stavbu možno umiestniť na hranici pozemku, len ak jej umiestnením nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku na určený účel.

Podľa § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z.z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (ďalej len vyhláška č. 453/2000 Z.z.“) k územnému rozhodnutiu pripojí stavebný úrad overený situačný výkres so zakreslením predmetu územného rozhodnutia na podklade katastrálnej mapy alebo mapový podklad vypracovaný podľa § 3 ods. 3 písm. a/.

Žalobcovia v podanom odvolaní namietali, že grafická príloha k rozhodnutiu im bola doručená až dňa 02.05.2014, teda po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a po podaní správnej žaloby dňa 13.02.2014. Odvolací súd sa ohľadom tejto námietky stotožňuje so súdom prvého stupňa, že ide o odstrániteľnú vadu. Grafická časť bola žalobcom dodatočne doručená, a preto táto vada sama osebe nepredstavuje dôvod na zrušenie rozhodnutia. Zároveň odvolací súd poukazuje na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 98-102/02 zo 17. decembra 2002, ktorý uvádza, že „dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutia pre účastníka.“

K odvolacej námietke zmätočnosti rozhodnutia, týkajúcu sa počtu parkovacích miest senát odvolacieho súdu uvádza, že v administratívnych rozhodnutiach je uvedený minimálny počet parkovísk - podľa STN 736110 je to 6 ks, ďalej sa uvádza, že podľa prepočtu parkovacích miest je počet jestvujúcich parkovísk 11 ks dostatočný a podľa SO 307 je potrebný počet parkovacích miest 15, pričom sa navrhuje 19 z toho jedno pre imobilných. Navrhovateľ umiestnil v návrhu 21 parkovacích miest, čím dodržal minimálny rozsah. Uvedený počet parkovacích miest vyplýva z grafickej prílohy, ktorá bola žalobcom dodatočne doručená.

Žalobcovia tiež namietali, že do podania žaloby nespĺňalo napadnuté územné rozhodnutie zákonom stanovené obsahové náležitosti, keď mu chýbal overený situačný náčrt so zakreslením predmetu územného rozhodnutia podľa § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z.z. K uvedenému odvolací súd uvádza, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že návrh na vydanie územného rozhodnutia, ktorý predložil v územnom konaní ďalší účastník obsahoval aj situačný výkres súčasného stavu územia na podklade katastrálnej mapy so zakreslením predmetu územného rozhodnutia a jeho polohy s vyznačením väzieb na

okolie. Tento situačný výkres tvorí súčasť napadnutého rozhodnutia a z obsahu spisy vplýva, že správny orgán dal žalobcom možnosť sa s ním oboznámiť, ako aj s ostatnými podkladmi napadnutého administratívneho rozhodnutia. Z uvedených dôvodov vyhodnotil odvolací súd uvedenú námietku žalobcov ako neopodstatnenú.

V podanom odvolaní žalobcovia ďalej namietali, že nesúhlasia s umiestnením stavby na hranici pozemku. Poukázali na § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. Administratívne orgány sa uvedenou námietkou vysporiadali tak, že s poukazom na § 6 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. stavbu možno umiestniť na hranici pozemku za určitých podmienok, pokiaľ sa preukáže, že stavba nemá nepriaznivý vplyv na susednú nehnuteľnosť. Toto preukazovanie sa uskutočňuje pomocou posudkov, ktoré sú spracované oprávnenými osobami a ich záver musí byť, že v zmysle meraných a posudzovaných technických hodnôt sú vyhovujúce. Susedné pozemky sú stavebnými pozemkami a sú na nich umiestnené stavby starších rodinných domov. Tieto stavby sú tiež umiestnené na spoločných hraniciach pozemkov. Umiestňovaná stavba polyfunkčného domu nebude trvalo obmedzovať užívanie susedných pozemkov. Toto tvrdenie je podporené nielen svetlotechnickým posúdením, ale aj tým, že stavba ani jej žiadna časť nezasahuje na susedné pozemky. V obvodových stenách navrhovanej stavby nie sú umiestnené okenné ani žiadne iné otvory, či prestupy cez fasádu, ktoré by obmedzovali využitie susedných pozemkov vo vlastníctve žalobcov. Správne orgány tiež poukázali na to, že obe susedné stavby sú postavené na hranici pozemkov a stavebný úrad je povinný rešpektovať umiestnenie stavby vzhľadom na rovnosť medzi účastníkmi konania.

Z uvedeného vyplýva, že správne orgány sa uvedenou námietkou žalobcov podrobne zaoberali a vzhľadom na svetlotechnické posúdenie a rozloženie stavby dospeli k záveru, že nová stavba nebude trvalo obmedzovať užívanie susedných pozemkov.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa sú vecne správne, náležité odôvodnené, obsahujúce úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých vo veci rozhodol. Odvolacie námietky žalobcov neboli spôsobilé tento záver spochybniť, preto bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a rozsudok odvolací súd ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcom, ktorí nemali úspech v odvolacom konaní, ich náhradu nepriznal a ďalší účastník nemá zo zákona nárok na náhradu trov konania a ani mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.